Angelica B Van Lina Fleetwood

1861–1880

roa djupt i Lifvets bid.

Lilla Josephine är återställd till kroppen men hon behöfver allsjemt så väl Förbar-marens verksamma närvaro. Lina, vill du ej med oss nödga Honom att dröja hos henne, på det Kitten ej må bryta in öfver hennes fattiga själ.

Stackars Lina, som har haft så ondt som ju en tandböld är; jag har aldrig haft en tandböld, men om jag också haft det, skulle jag nog ändå ej kunna lida med en annan; ej ens min kiriste vän, som led deraf. Jag tycker det är ledsamt att komma att så kallt deltagande för så hela smärtor, men har du ej sjelf märkt huruson de physiska plågorna försvinna utan spår från minnet – eller är det blott jag, som lidit för litet – åtminstone jemförelsevis litet i den vägen.

Lotten Weidenhielm har bedt mig att ömma med ångest för din syster".

Vi hafva ju en Öfversteprest, som kan varkunna sig öfver all vår svaghet. –

May He watch between you and your little friend Angelica.

Den 12 Maj – 1861.

Det är Söndagsqvällens Skymningsstund; Älskade Lina, jag längtar att vara dig nära på det du, utan ord, måtte förstå mitt hjertas tårar och, i barmhertighetens kärl, frambära dem inför Honom, som kan förvandla dem till en fruktsam dagg, som väcker till lif det Himmelska lifvet i mig.

– Dock Honom är nära alla dagar intill verldens ände – ja Han, som eger all makt i Himmelen och på jorden. Ack! att jag hade en tro på dessa ord, som bytte all klagan i lofsång! –

Hvad jag helst och främst vill bedja af Honom, som har all makt, är att Han måtte rycka mig ut ur mig sjelf. Ack, att jag kunde få förgäta mig – med församtid och framtid – och lefva i Gud, tåledes det eviga lifvet, som i sig innesluter och fullkomnar allt. – Nyss läste jag i "det fullkomliga goda": "Ju mer min jaghet och" "sjelfhet aflägger, desto mer tilltager Guds Jag," "det är Gud sjelf, i mig. Se! vore alla menni" "skor i den sanna lydnaden, så vore ingen" "smärta eller lidande utan endast lika,"

"kroppsliga, sinnligalidanden, som icke
"vore att beklaga sig öfver".

Lina: bed Gud för mig att Han, genom att
tillintetgöra mig sjelf, måtte befria mig ur
lidandet och upptaga och uppfylla mig
genom Sig.

Tack för ledningen till "det fullkomliga
Goda". Tack. – Hvar morgon läser jag
något deri; der ligger det röda bokmär-
ket, det Linas bön är mig hvar morgon ny.
Det blå bokmärket har jag lagt i Idas
Bibel, men hon tror ej att det skall bo-
der, om du icke serskildt säger att så
är. – Snälla, älskliga Ida." hur gerna
ville jag ej tala om den tysta, trogna
flickan – och gerna ville jag att du såge
henne då hon, så snart min frimodig-
het går bakom molnen – sätter sätt på
Linas bild och bär den till mig. – I går
morse var hon helt strålande, då hon hade
ett nytt bref från Kittorp i handen
för mig. Kära Lina: hjelp mig att tacka
henne. – Hur wänligt af dig att ånyo

besöka mig med de kära raderna; Om du
visste hur wälkommen du var, så skulle
du ha bättre tack än du får låta här.

– Vet Lina: i dag ha våra små skolebarn,
Amanda och Rosa, gått till nattvarden. Deras
mamma är så sjuk att hon kunde ej gå med
dem i kyrkan, utan Ida och jag hade dem
med oss såsom voro de våra egna. Så under-
ligt, både lyckligt och ångestfullt klappade
mitt hjerta i bön för dessa små, dem Her-
ren gifvit oss att föda. Hur mycken
försummelse, som vidlåder oss i så-
ningsdagen, det förstår man först i
den stund, Gud kommer att bese sin
åker. – Jacobs kyrka blef mig ett riktigt
Pnuel, der jag brottades med Gud ända
till dess Hans röda morgonrodnad frambröt
i min själ. Till sist njöt jag nästan viss-
hetens segerglädje att de dyra barnen voro
inneslutna i Christi rättfärdighets bröllops-
kläder. Ack, att Guds Ande beredde dem
ett stadigt rum i min och mångas bönekammare,
– Ack, att Han inympade dessa veka grenar

Då vi få vandra i den allrahögstes
gemenskap, då vi få annamma Jesu
Frids kyss och den Helige Andes
hugsvalan. Då detta ypperste blott
kan njutas på korsets väg - skulle
då denna väg ej le emot oss! Herre!
hjelp oss i ödmjukhet att vi, som
fara efter det ofattningeliga målet,
ej må tycka tillbaka för medlet
att hinna det.

Här firas nu åter en vecka af gemen-
sam bön; vi kunna ju glädja oss på
förhand; vi skola ju ej heller bli förgätna
i bönhörelsens gåfva. Då man utgått från
sig sjelf och dött ifrån sin egen vilje,
då, och då först kan man "bedja
utan återvända", dertill förhjelpe
oss Guds goda Ande allt mer och mer.
Jag har nu åter slutat den kära boken
"om det fullkomliga goda", som så
tydligen beskrifvit för mig huru lyck-
lig jag skulle vara om jag, utan för-
behåll, utgåfve mig som ett lefvande
offer på Guds altare. Tack för denna

d. 23 maj '61

Söta Lina: hur mår du? Tro
dock ej att jag saknar ett lefvande
öra för den tysta klagan, som
kanske bor inom din lilla kammare
på Knutstorp. - Kära Lina! lider
du ännu och känner du dig mycket
allena?, ty då man är sjuk längtar
man efter hulda menskohänder.
Jag hade häromdagen en rätt all-
varlig påminnelse om att jag äfven phy-
siskt har ett ondt hjerta, men Ida
var mig nära och då är tröst och
lindring nära. Det var mig riktigt
tydligt att ha sällskap med dig, då
jag också var sjuk. Nu är jag bra
nu vill jag blott att jag finge
vara en Ida för dig. —

Jag vet att Agnes' barn
är födt till verlden. Jag vet

ocksi att Linas gamle Morfar
nu är död — (Jag wet dem, ty
jag mötte fru Lundeen på gatan i
går) — Stilla och stum står jag
dock inför dessa Lifvets och dödens
nya uppenbarelser. O! den som hade
ett brinnande, bedjande, lofsjungande
hjerta!!!

Nu Lina! hvad de bruna hårda knop-
parna på träden brustit för vårens
sol. En lätt grågrön slöja ligger
redan i går öfver Berzelii park. Jag
hoppas Lina, att du ser detsamma
derute på Kautorp, jag hoppas att du
med glädje må få höra Lifvets Herre
tala Gåfligen till din själ. Gud
välsigne dig.

Sednare samma dag.

Anna och bref från dig och jag
har ännu ej sagt Tack för det.

jag härom dagen fick. — Jag kan blott
lägga mina tack wid Guds fot; Han
tage dem upp; Han tyde dem för
dig i sin rika kärlek. Herren ware
lofwad för sin nåd med Agnes. Tålig,
långmodig och af stor mildhet är
Herren wår Gud. Då Han, af förbarman-
de, ej låter wår otrohet göra Hans
trohet om intet, måtte Han ock,
af förbarmande, låta sin trohet
omintetgöra wår otrohet. —
Du säger ej ett ord om dig sjelf. månne
det betyda att du segrat — ej blott
öfver klenmodigheten och klagan, utan ock
öfver all smärta, du haft att kämpa
med. Ack! om snart Lina wore frisk
och glad i sin Gud. — Det bästa
är godt nog, plågor men säga och
då hvi vi på ej få den minsta lotten
af den sällhet, som kan ägas på
jorden, då vi hafwa Guds wänskap,

något bättre att minnas. –
Herren uppfylle min bönst; Han
sände dig Lina outsägliga Frids
tankar. – Han välsigne dig
och din –
Angelica. –

d. 31 Maj. – det är just
ett år sedan magisterpromotionen
i Upsala, då jag var der och
då jag hade så oförliknelight
roligt, ty jag var en stor del
af dagen med Prof Thoren och
Han var så god mot mej.
Ach! om jag kunde, såsom Thoren säger
Jesum prisa och berömma
Jesu Godhet aldrig glömma,
Ach! att Herren invigde mitt hjerta
att fira en tacksamhetens fest
för All Hans Kärlek. –

Nu Adieu, söta Lina, du skall slippa
så här långa bref, ty då blir du visst
uttröttad, och ser du jag är coquett också.

Scriver, denna Guds ödmjuke tjenare
säger "en tålig menniska känner man igen
deraf att hon icke söker slippa sitt
kors, utan låter det arbeta på sig till
dess det tröttnar och förtär sig sjelft;
hon sliter sig icke i förtid utur sina
band utan väntar till dess Herren löser
henne derutur. Gud har satt korset ett
mål före; när det har hunnit dertill och
uträttat Hans befallning, så förgås det
liksom ett torrbonsvatten, hvilket i sig sjelf
förtär sin kraft". – Huru behöfves
detta tålamod bättre än under den
dagliga bördan af den syndens menni-
ska, som i oss är. – I sanning! här
är de Heliges tålamod och tro. –
Lina! hjelp mej att från Höjdene
förvärfva fördragsamhet mot all,
både yttre och inre motstånd till
fredens uppsamlande i min fattiga
själ. – Herren skote ock dig,
som du behöfver. –

I morgon flytta vi ut till Djur-
gården. – I vårt nära grannskap

kommer Baron August Posse med
sin familj att bo. Du ser att Gud
tänkt i nåd på oss: måtte Han ofta
gifva oss en lyckosam väg till deras
hjärta.." Att du kommer ut till oss,
det hoppet haver jag fast och släp-
per det icke; skrif och säg mig när
du kommer hem, ty jag kan också
få fara in till staden när jag vill,
och det vill jag då du kommer. –
Gå tillsäga hos den bleckslagareenkan,
som bor i samma hus som Lidbergs,
då du kommer hem, ty hon önskar
få tala med dig. – Lidberg är frisk,
sedan hon återkommit från landet;
hon går nu upp kl. 3 om morgonen att
arbeta för de sina. Ett af deras
barn har blifvit öfverkördt på
hötorget, men Gud afvände någon
svårare skada. –

Fru Emilie har jag sedt för några
dagar sedan med sin gosse, men
hon såg icke mig, ty jag åkte
baklänges i en vagn. – – M:lle
Delander besökte jag i går i den
bod, der hon har sitt kall; hon var
frisk och lyckligen glad i Gud
sin Frälsare. Hon bad också
att helsa dig. – Så ber också
min älskade Ida, som nu sitter
i solskenet och sträfvar med de
sista styngnen på det arbete
hon envist:: föresatte sig att
sluta; – – när hon nu firar
denna sin ädla envishets triumf,
skola vi tillsammans gå och säga
farväl åt den snälla gumman
Shor; samt sedan gör jag att
hvila hos Louisen; – derför
hejdar jag nu min skenande
penna, mig och i brefvets
punkt smyger sig den suckan
du sett uttalade, den: att jag
hade skrifvit något annat

i lidandets spår för hvar och en som
lärt förstå att Lifvet är kort och Evighe-
tens herrlighet osäglig och utan gränsor.
Dock likväl, behöfver den lidande Christne
[illegible] sina trossyskons bönehjelp för att
kunna se och anamma trösten; ty den
allvarsammare tviflets natur uttrycker
sig väl just deri att den söker utestänga
trösten och släcka det Himmelska Hoppets
ljus. På den Christnes stig lyser dock all-
tid, om och osedd, denna löftets stjerna,
att: "dem som älska Gud, tjenar allt till det
bästa". –

Tack för den kärleksfulla uppmaningen
med afseende på lilla J. Ack! att vi
kunde tända ständigt lågande böneeldar
kring denna rykande veke, och nedkalla him-
melskt nåder till denna försmäktande själ.
Dock, som du säger: Herren hjelper gerna.
Tack för den erinringen, tack för hänvis-
ningen till de herrliga orden i Ephes-brefvet;
Tack för hvarje suck hvarmed du lyfter
oss upp på de gudomliga anmaningarne.
Tack Lina för allt. Herren löne dig din
godhet mot din lilla

Angelica.

Jag hoppas att jag ej hinner skrifva mer, utan att jag snart får se dig, kära vän! Jag

d. 4 Juni 1861.

Tack, goda Lina och åter
Tack för ditt sista bref och för
den kärlekens helsning, det bar till
Angelica. Huru skall jag kunna tacka
dig för att du ej glömmer mig.

I Lördags qvällt flyttade vi in i
vårt sommarhem. Det var mig så ljuft
att Herren fick börja med att utlysa
sin Gudsfrid hvila öfver vårt lefnad.
Söndagsmorgonen började jag på nytt
den första sidan i vår lilla bönbok
och jag bad för dig och för mig att vi
måtte i Herrens ord finna vår frids-
hydda och vår Sabbathsro.

Jag är så glad att Lina nu är frisk
och varm och glad. härute är också
lidt och älskeligt såsom ju öfverallt
om våren. Naturen binder sina kran-
sar kring kullar och fält, men en
förtröstning finnes för mig under

denna fägring. "Varen nyktre och
vaken" manar Sanningens stämma
men denna förklingar så lätt bland
de många veklige toner, som här fånga
mitt öra. Mycken musik ljuder här om-
kring mig och jag tål ej vid det. - Det
förtynger min Ande och sänker den lätt
i fysiska drömmar. Att Herren dock
omgärdat oss med sin Nåd äfven här,
det bär oss hvarje blick till den när be-
lägna Waldemarsudden, der Baron A.
Posses bo. Hur mycken glädje denna
Guds skickelse innesluter för oss, derom
fingo vi den gladaste aning i går, då
Idun o jag, vid ett tidigt morgonbesök,
blefvo på det innerligaste helsade i
detta benådade hus. Genom Herrens
serskilda ledning ha vi ochså fått en
allvarligt sanningssökande Dalflicka,
som arbetar i vår lilla trädgård.
Herren lär mig sjelf en ny visa till
Hans ära! - Jag är i sanning

den, som förtjenar intet annat än
straff, men Gud är större än mitt
hjerta, som fördömmer mig. Han
lede oss allt framgent vid Sin barm-
hertighets hand.

Goda Lina, bygg äfven för mig
ett rum i det gömda fjället vid
strömmen i skogen, ty gerna vill Ange-
lica bo der med dig, under din om-
hets vingar är mig godt att vara. -
Men hvarhelst vi få bo i denna verld,
komme blott Gud att bo i vår hyd-
da, till dess vi få komma in i Hans,
så skall oss väl intet fattas, ty
Gud är Kärleken, och nog har du
rätt, älskade Lina, att Hans Kärleks
rikedomar äro mer än tillfyllest för
ett litet menniskohjerta.

Visst har du rätt, ochså deri att
en Christens smärtor äro lättre än
den icke troendes, ty trösten, den oveder-
säglige trösten vänder ju helande

säg dig ett varmt välkommen åter. Än en gång tack och lefväl.

sänder en fridshelsning till hela Köaturp och tusenmans med Ida skicka

Onsdags middag.

Dyre vän.

Tack för hvarje delta-
gandets ord, som gått för
mig från ditt hjerta till oss
mikliga hjelpare, — dessa mina
trofasta vänners böneoffer
har Herrens säkert låtit inför
sig gälla, ty jag har dock
fått förnimma en under
hugsvalan under dessa
dagar af djup ångest och
betryck. — Jag har haft
mycket att lida, synner-
ligen af förödmjukelse — jag
sucker dock i min svaghet

Vill Lina läsa Psalmen
254 i vår Psalmbok
under önskan till Gud att
den må bli mitt hjertas
sanna bekännelse och för-
trostansfulla bön. —

Tack för att bär mig
i ditt hjerta. Gud vare
dig när på den tid dig
hjelp behöfves. —

till Gud, att Han ville välsigna mina tidender och ej lemna mig allena ibland de frestelser till gen-strafvighet och förbittring, som nu omhvärfva mig. – Kära vän! – För du ännu någon bön för din stackars vän, så bed om Guds bistånd mot mig sjelf. att jag ej måtte försynda mig i den onda dagen. Jag önskar att få en djup känsla af min ovärdighet till allt godt, och ihågkomma de tiotusent pund, som blifvit mig, genom Christum efterskänkta. Lisa. bed att Herren må af höjden sända strömmar af försonlighet och kärlek genom min själ, att jag deri må fördrinka hvarje minne, som agger. – O! att mig gåfves att med tålamod löpa i den kamp, som mig förelagd är! –

Tänk på oss i morgon Thorsdag mellan 12 & 2 – då vi kommer hit.

För du vid dertill, så tänk ock på min Louise, som är bedröfvad. –

Herrans högra hand uppehålle oss! –

Eder Angelica.

Aftonen d. 24 April 1880.

Ensam i hemmet.

Älskade Lina!

Nu tändas ljusen derborta i min
horizont – det ser högtidligt ut här på
afstånd och i tystnaden omkring mig.
– Jag tycker, jag skulle också föra in
tacksägelseoffret denna gång, ty Herren
har fört mig ur nöd och fara till
själ och kropp. Goda Lina! jag
åstundar att älska Honom af hela
hjertat, lyda och tjena Honom. Han
skall visserligen hjelpa min vilja
den Han sjelf födt i mig. Det
är så ljuft att förtrösta på Honom.
– Kära vän! Jag beder, i min ring-
het, denna stund, att Han skulle

låta dig smaka Sin stora godhet,
Sin makt öfver allt ondt och gifva
dig en försmak af de heliga fröj-
der, Han förvarat åt dig i de eviga
hyddorna. Gud välsigne dig för
din uppriktiga och trofasta vänskap
mot Ida och mig och för allt stöd
och all hugnad, du skänkt oss
på våra törnestigar.
Må det af Guds kärlek beskäras
mig att få vandra med dig en
gång i Gudsets werld - der vi hop-
pas få se att vår del i gemenskapen
med alla goda, saliga Andar, dem
Jesus fått rena och fullborda.

Nu Godafton och Godnatt.
Skrif tre par rader hur det är dig.
Din vän Angelica,

Fredags Afton

Min älskade Lina! —

Hur bäfvar ej mitt swaga hjerta då jag läst ditt bref — för dig du kära, kära och för mig och oss alla som älska dig. Du vet jag har ofta tänkt under denna min vedervärdighets tid att Gud ända hörigenom beredde mig till några smärta. kanske om jag varit mer trogen och lydig — hade jag kunnat undgå den — kanske ännu om Han ger mig nåd att tro Honom om hjelp och förskoning. — och, min älskade må Han föra dig mildeligen, saktelig och ljufligen. — Måtte Han taga dig i sitt hjerta och vederqvecka dig

Pastor gerna vill: jag kunna det nu, då sorg i sin svarta kommande dräkt synes, vilja nalkas mig. — doch älskade! jag vill ej klaga torg det Herren säkert kunna nåd och fröjd för dig — om du för snarare än vi tänkte ingå i Guds. kanske ännu för du vara med oss. —

Hur dyrt att få gråta hos sin Gud och tala med Honom,

Farväl för denna afton. Det är mina ord upprora dig. Jag vill bli stilla: jag tror och att min väg ej blir så lång nu. Jag har ofta ~~det~~ tänkt det vid den sköna aftonrodnaden som nu kastar så blida strålar på min stig. —

I Jesu vård — Farväl

Din Angeline

Mamma helsar dig

af sig må Han lägga dig och
hvila vid sin bröst och
bespisa dig med sin kärlek.
— Hur skönt att du har din
bror Marie och Lloyd. nu
se vi hvarför Herren just nu
förde dem till er — hur skönt
för dem att få tjena dig med
sina böner och omsorger och
huldhet.
Om Söndag hemtar jag. om
Gud vill. Pastoorns twar
och följer honom den dag
han far. Du forstår nog hur
jag längtar att få ~~vara~~ ~~m~~
se dig och att få förenas med
dig och eder i den heliga nåd
tiden. — Jag har i ~~oamonhet~~
en stor tacksamhet att föra fram
ominneke i Nodoordin. dock
kan Herren hjelpa och gifva
utöfver hvad jag förstår

mer tror
Alskade tragna — Ofom. for
mig tå långe kompande
mon. jag vill saga dig många
— för att få begrafa detta
hjerta — att God är mig så
god. Han har förvandlat
min mörka stig till Guds och
frid; Han har nedbrutit jernd
portarna inom mig. Jag känna
åtminstone ej mer något hinder
inom mig för Hans seger,
för Hans kärleks wälde. —
Han har gifvit mig sin frid —
och deraf har all ofrid veckit.
— Han har gifvit mig en obe
skriflig dyrbar vän och
~~barare~~. min kära Michelin
för och erfara trakten af
~~Ha~~ denna vän hjelp och
förbön — Ofom mina barn.
Men annu alskar jag ej
korset. såsom min kära